

ת"פ 29013/01/17 - מדינת ישראל נגד וספי מסארווה

בית משפט השלום בפתח תקווה
ת"פ 29013-01-17 מדינת ישראל נ' מסארווה

בפני כב' השופטת אליאנא דניאלי

המאשימה מדינת ישראל

נגד

הנאשם וספי מסארווה

נוכחים:

בא כוח המאשימה עו"ד קרן פינקלס

בא כוח הנאשם עו"ד ניסים הראל

הנאשם באמצעות שב"ס

גזר דין

פתח דבר

הנאשם הורשע לאחר שמיעת הראיות בכתב אישום בן שני אישומים, המייחס לו עבירות של סחר בסם מסוכן בצוותא, בניגוד לסעיף 13 בצירוף סעיף 19א בפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש], תשל"ג-1973, ביחד עם סעיף 29 בחוק העונשין, התשל"ז-1977.

בהכרעת הדין נקבע כי הנאשם סחר בחמש פלטות של סם מסוכן מסוג חשיש במשקל ברוטו של 485.1 ג', ביום 9.3.16, אותן מכר לסוכן משטרתי סמוי, באמצעות אדם אחר (נאיף אבו ג'ועד), תמורת 14,700 ₪ אותם קיבל נאיף.

כן סחר באותה דרך בחמש פלטות נוספות של סם מסוכן מסוג חשיש, במשקל ברוטו של 477.54 גרם, תמורתם קיבל נאיף 14,500 ₪, ביום 15.3.16.

בהכרעת הדין נקבע כי המאשימה לא הוכיחה מה גובה התמורה אותה קיבל הנאשם בשני המקרים.

עמוד 1

טיעוני הצדדים לעונש

ב"כ המאשימה טענה כי הנאשם היווה חלק מרכזי בשרשרת אספקת הסמים, חלק מהמעגל השני, שכן סיפק סמים לסוכן באמצעות נאיף, ללא מגע ישיר עם הסוכן. נטען כי לעדות נאיף בבית המשפט, הוא עצמו לא הרוויח "מיליונים" מהעסקאות, ולפיכך את החלק הארי מהתשלומים קיבל הנאשם.

נטען כי מדובר בשתי עסקאות במסגרתן נמכרה כמות גדולה של סם בתמורה לסכומי כסף ניכרים. הסמים סופקו זמן קצר מרגע שהתבקשו, דבר המעיד על כך שהסמים היו זמינים לנאשם.

כן נטען כי מדובר בנאשם אשר ביצע את העבירות מתוך בצע כסף. עברו הפלילי של הנאשם מלמד אף הוא כי מדובר במי אשר מתפרנס מסחר בסמים. הוא היה ידוע בכך, ולכן פנה אליו נאיף. עוד עמדה המאשימה על כך שטענת הנאשם כי "חיפשו אותו" לא עלתה מחומר הראיות, וכי אלמלא הפעלת הסוכן ניתן לשער כי הנאשם היה ממשיך לבצע עבירות דומות.

ב"כ המאשימה עמדה על הערכים המוגנים בהם פגע הנאשם - ביטחון הציבור ובריאותו, בהפנותה לפסיקת בית המשפט העליון במסגרתה נקבע כי העיסוק בסמים עלול לסכן חיי אדם ויש להרתיע את העוסקים בכך. לפיכך גם נקבע עונש של 20 שנות מאסר לצד עבירות הסחר.

אשר לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות, נטען כי לחובת הנאשם 6 הרשעות קודמות, בין היתר בגין סחר בסמים במספר הזדמנויות. הוא הורשע בשנת 2011 בפרשיית סוכן דומה, וריצה מאסרים ממושכים. הנאשם לא לקח אחריות על מעשיו, ואף בחר להביא עדי הגנה שלא נמצאו רלוונטים לבירור הסוגיות שבמחלוקת.

אשר לעונש ההולם, נטען כי בהתאם לפסיקת בית המשפט העליון, בעבירות של סחר בסמים יש להעדיף את האינטרס הציבורי והחברתי במיגור תופעת הסמים על פני שיקולים אינדיבידואלים של הנאשם, ואין מקום להקלה עם מי שבחר בעבריינות ובסחר בסמים כדרך חיים. קיימת מגמת החמרה בענישת נאשמים הנוטלים חלק בעבירות הסחר, והשתת עונשים משמעותיים במטרה לשבור את שרשרת הסם. גם במקרה זה, נטען, יש לגזור עונש הולם לצורך הרתעת הרבים. צוין כי אמנם הנאשם התחתן והפך לאב, ואולם מדובר במי שאין לו כל מקצוע, ולפיכך החשש שמא יחזור לעסוק בסמים לפרנסתו עודנו קיים.

ב"כ המאשימה טענה כי יש לראות את כל אחת מעבירות הסחר, אשר נעשתה בהזדמנויות שונות, כארוע נפרד, וכי מתחם העונש ההולם כל אחד מהארועים נע בין 12-24 חודשי מאסר בפועל לצד עונשים נלווים.

ב"כ המאשימה הפנתה עוד לעונשים שנגזרו על נאשמים אחרים במסגרת אותה פרשייה, וטענה כי יש להחמיר בעונשו של מי שסיפק את הסמים למי שמכר אותם לסוכן, ולפיכך מצוי במקום גבוה יותר בהיררכיית אספקת הסם.

נטען כי חלק מהנאשמים בפרשייה היו נעדרי עבר פלילי, צעירים, או כאלו שעברו הליך שיקומי, נתונים אשר אף לא אחד מהם רלוונטי לנאשם שבפניי.

אשר לשותפיו של הנאשם, נטען כי עבד אללטיף מסארווה (להלן: "עבד"), הורשע בעבירות סיוע ונדון ל-11 חודשי

מאסר, ואולם אין הדבר מלמד כי העונש הראוי לנאשם שבפניו הוא 22 חודשי מאסר, שכן

בעניינו של עבד התעורר קושי ראייתי ממשי, והוא הודה בתחילת הפרשייה לאחר הליך גישור. בעניין נאיף נטען כי הוא נדון ל-27 חודשי מאסר אף שהודה במספר עבירות רב יותר, שכן חלק מהעבירות הן סיוע ותיווך, וערעור בעניינו טרם הוכרע (יצוין כי מאז הטעונים לעונש הוכרע הערעור בענין נאיף, ועונשו הוחמר בבית המשפט המחוזי ל-33 חודשי מאסר, מבלי למצות עימו את הדין - ר' עפ"ג 17-07-17-46169).

נוכח מכלול הנסיבות עתרה המאשימה למקם את הנאשם ברף הגבוה של המתחם, ולהטיל עליו לכל הפחות 48 חודשי מאסר, לצד מאסר מותנה, קנס, פסילה בפועל ופסילה על תנאי.

ב"כ הנאשם עתרה שלא למקם את הנאשם בראש הפירמידה, וביקשה להתחשב בנסיבותיו.

ראשית הפנתה ב"כ הנאשם לכך שבמסגרת הכרעת הדין נקבע כי לא הוכחה התמורה אותה קיבל הנאשם.

שנית, נטען כי גם בעניינו של נאיף המאשימה עתרה להשתת 48 חודשי מאסר, אף שנאיף נידון בגין 8 אישומים, אשר שניים מהם זהים לאישומים בהם הורשע הנאשם. לפיכך, נטען כי אין זה ראוי לעתור בעניינו של הנאשם שבפניו לאותם 48 חודשי מאסר.

אשר לעבד, נטען כי במסגרת הליך הגישור נחשף המותב שניהל את הגישור לכך שחלקו של עבד דומה לחלקו של הנאשם. נטען כי מאחר שבסופו של יום הורשע עבד כמסייע ונידון ל-11 חודשי מאסר, יש להשית על הנאשם כפל עונש זה.

עוד נטען, כי במסגרת פרשייה זו נקבעו מתחמי הענישה של 8-18 חודשים, וכן הפנתה ב"כ הנאשם לפסיקה של בית המשפט העליון, במסגרתה נקבע מתחם דומה.

ב"כ הנאשם ציינה כי הנאשם התחתן ונולדו לו שני ילדים, אחת מהן בעת שהותו במעצר. הוא מבקש כיום לשנות את אורחות חייו ולגדל את ילדיו, ולפיכך התבקש שלא למקמו ברף העליון של המתחם.

נטען כי הנאשם הורשע בסחר בסמים בהיותו קטין, ופעם נוספת בשנת 2011, עקב עבירות שבוצעו בשנת 2010. לפיכך, חלפו 7 שנים במהלכן לא סחר הנאשם בסמים.

נוכח דברים אלו התבקש, כאמור, להשית על הנאשם עונש כולל של 22 חודשי מאסר.

הנאשם ביקש להתחשב בו. הוא טען כי סבל בחייו, מבלי לפרט. כן טען כי לראשונה הוא מצוי במעצר לאחר שנולדו לו

ילדיו, הקטנה שבהם נולדה כאמור בעת שכבר נעצר, ולפיכך מעצרו קשה עליו הפעם

יותר ממעצרים קודמים. כן טען כי לא הודה בכתב האישום ו"נגרר למצב", לדבריו, נוכח עמדת המאשימה לעונש במסגרת המו"מ ביניהם.

דין וגזירת הדין

הנאשם הורשע לאחר הבאת הראיות בביצוע שתי עסקאות סחר בסמים, 5 פלטות חשיש בכל פעם, במשקל של 485 ג' ו-477 ג', בהפרשים של שבוע זה מזה.

הראיות מלמדות כי לנאשם היתה זמינות של ממש לסמים, בהיקפים ניכרים, שכן חלפו שעות ספורות מרגע בקשת הסם על ידי הסוכן, דרך נאיף, ועד לביצוע העסקה, תמורת סכומים של מעל 14,000 ₪ בכל פעם. אמנם בהכרעת הדין נקבע כי המאשימה לא הוכיחה איזה חלק מהתמורה אותה קיבל נאיף שלשל הנאשם לכיסו, שכן לא הובאו ראיות בסוגיה זו, ואולם ניתן להניח, כטענת המאשימה, כי חלקו של מי שסיפק את הסמים לנאיף לא היה דל. כך או כך, כאמור, נהיר כי לנאשם הייתה זמינות לסמים בכמויות גדולות, וכי מעשיו נעשו למטרת בצע כסף. עוד נהיר, כי אלמלא הפעלת סוכן, לא ניתן היה לחשוף את מעשיו של הנאשם.

בהתאם לסעיף 40ב בחוק העונשין, עקרון ההלימה הינו העקרון המנחה בקביעת מתחם העונש ההולם. כן על בית המשפט להתחשב בערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצוע העבירות בהן הורשע הנאשם, במידת הפגיעה בערכים אלו, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירות.

דומה כי מוסכם שבמעשיו פגע הנאשם בערכים החברתיים ובהם הגנה על שלום הציבור ועל בריאותו מפני נגע הסמים. בהתאם להלכה הפסוקה, עבירות הסחר בסמים פוגעות הן בצרכני הסם, והן באופן עקיף בחברה כולה, דבר המוביל לפגיעה קשה בסדר הציבורי.

בתי המשפט קבעו לא אחת כי יש להטיל ענישה מרתיעה על התורמים את חלקם בשרשרת הפצת הסם, ובוודאי נכון הדבר שעה שמדובר במקרה שבפניו במי שסיפק את הסמים לסוחר אשר סיפק אותם לידי הסוכן, קרי במי שנמנה על חוליה גבוהה יותר בשרשרת אספקת הסם. עסקינן במי שסיפק כמויות ניכרות של הסם, הגם שמדובר בחשיש, אשר ההתייחסות אליו בפסיקה הינה כאל סם "קל".

בחינת הענישה הנוהגת מגלה כי במקרים דומים הוטלו על נאשמים מאסרים לתקופות משמעותיות:

ברע"פ 7996/12, אליהו יוסף נ' מדינת ישראל, נדחתה בקשת רשות ערעור של נאשם שהורשע עפ"י הודאתו בשתי עבירות של סחר בסם מסוג חשיש, עבירה של תיווך בסחר מסוג חשיש, והחזקת סם מסוג קוקאין לצריכה עצמית. כל המעשים מתייחסים לכמויות של גרמים בודדים. הנאשם בעל עבר מינורי, לא ריצה מאסר מעולם, והתקבל בעניינו תסקיר שהמליץ על ענישה שיקומית. בית משפט השלום קבע מתחם בן 7-18 חודשי מאסר לכל עבירת סחר, והשית על הנאשם 21 חודשי מאסר בפועל.

ברע"פ 6087/16, מאזן אבו דיאב נ' מדינת ישראל, הנאשם הורשע עפ"י הודאתו בשלוש עבירות של סחר בסם מסוכן, לאחר שמכר לסוכן משטרתי חשיש במספר הזדמנויות, בכל פעם במשקל של קרוב ל-100 ג'. על הנאשם נגזרו 27 חודשי מאסר, ובערעור לבית המשפט המחוזי הופחת עונשו ל-24 חודשי מאסר. בקשת רשות הערעור נדחתה.

בעפ"ג (מחוזי ב"ש) 31724-10-13, ליאור מלכס נ' מדינת ישראל, התקבל ערעורו של נאשם שהורשע במסגרת הסדר ב-4 עבירות של סחר בסם מסוג חשיש בכמויות קטנות לסוכן משטרתי, ובהחזקת חשיש שלא לשימוש עצמי. הנאשם, בעל עבר מינורי, נידון ל-32 חודשי מאסר ובערעור הופחת עונשו ל-22 חודשים.

בע"פ (מחוזי חיפה) 7319-08-12, אבישי סבח נ' מדינת ישראל, נדחה ערעורו של נאשם, בעל עבר פלילי, אשר הורשע עפ"י הודאתו בביצוע 2 עבירות של סחר בסם מסוג חשיש בצוותא, בכמויות של גרמים בודדים, במהלך אותו היום. הוא נידון ל-18 חודשי מאסר.

בע"פ (מחוזי ב"ש) 11095-01-10, שמעון אזמה נ' מדינת ישראל, נדחה ערעור נאשם אשר הורשע במסגרת הסדר ב-3 עבירות של סחר בסם מסוג חשיש, לסוכן משטרתי, ובהחזקת חשיש שלא לצריכה עצמית. הנאשם נכה, בעל עבר רלוונטי, אשר המלצת שירות המבחן בעניינו היתה למאסר שירוצה בע"ש. חרף זאת הושתו עליו 24 חודשי מאסר.

בחנתי את הפסיקה אליה הפנתה ההגנה, ואולם ככלל ניתן לציין כי מדובר במי שלזכותם עמדו נסיבות מקלות אשר אינן מתקיימות בעניינו של הנאשם. כך, עסקינן היה בנאשמים צעירים, או נעדרי עבר פלילי, במי שהודו במעשים שיוחסו להם, במי סחרו בסמים בכמויות קטנות, או במי שבעניינם המליץ שירות המבחן להשית עבודות שירות ולא מאסר.

עוד יובהר, כי מוסכם למעשה על הצדדים שיש מקום לקבוע מתחם נפרד לכל אחד מהמעשים בהם הורשע הנאשם. ההגנה הפנתה לפסיקה במסגרתה נקבע מתחם עונש הולם של 8-18 חודשי מאסר. ואולם בחינת פסיקה זו מלמדת כי אין המדובר במקרים בהם סחרו הנאשמים בכמויות של כחצי ק"ג סם, כבמקרה שבפניי, אלא בכמויות קטנות מכך משמעותית. בהתאם לתיקון 113 בחוק העונשין, על בית המשפט לקבוע כאמור מתחם אשר יתחשב גם בנסיבות ביצוע המעשים, ובכלל זה יש להתחשב במשקל הסם בו סחרו נאשמים. אין המדובר בקביעה גנרית של מתחם כללי לכל עבירת סחר בסם, באשר הוא, ולפיכך לא ניתן לגזור גזירה שווה מהמתחמים שנקבעו במקרים בהם הסחר היה בכמויות של גרמים בודדים.

נוכח דברים אלו ולאחר שנדרשתי למכלול השיקולים הרלוונטיים, ובהם נסיבות ביצוע העבירות, סוג הסם, העובדה כי בכל אחד מהמקרים עמד הסחר על מעל 470 ג', התמורה ששולמה ועוד, מקובלת עליי עתירת המאשימה כי מתחם העונש הולם לכל אחד מהאישומים, הוא 12-24 חודשי מאסר.

בגזירת העונש בגדרי המתחם יש להתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה.

הנאשם לא הודה ולא לקח אחריות על מעשיו, והגם שמוכן כי זכותו של הנאשם לכפור באשמתו, הרי שמשלא נטל אחריות על מעשיו הוא אינו זכאי להקלה לה זכאים נאשמים המודים במיוחס להם. בהקשר לכך יצויין כי איני מוצאת ממש בטענת הנאשם לפיה לא הודה נוכח עמדת המאשימה לעונש, שהרי יכול היה הנאשם להודות במיוחס לו ללא הסדר עונשי.

לא למותר להזכיר כי טענת הנאשם במסגרת הבאת הראיות היתה כי נאיף אכן ביקש ממנו סמים, ואולם הוא סיפק לו שוקולד ולא סמים. עסקינן בטענת בדים של ממש, ובנסיבות אלו לא ניתן להימנע מהמסקנה כי הנאשם ניהל הגנת

לחומרא יצוין כי לנאשם 6 הרשעות קודמות, בעבירות אלימות ובסחר בסמים. הוא הורשע בעבר בין היתר בביצוע 6 עבירות של סחר בסם, ונידון לשלוש שנות מאסר. בהמשך נידון שוב, בין היתר בגין סחר בסם, ל-10 חודשי מאסר, ומאסרו האחרון הוטל עליו בשנת 2013, ל-30 חודשים, בגין עבירות אלימות. הנה כי כן, עסקינן במי שריצה מספר מאסרים ממושכים, וחרף זאת, לא נרתע מלשוב ולבצע אותן עבירות ממש. נוכח המאסרים הממושכים אותם ריצה, לא ניתן להתעלם גם מכך שחלוף הזמן, במסגרתו נטען כי לא ביצע עבירות, נובע בין היתר מהעובדה ששהה באותם מועדים במאסרים שונים.

לקולא שקלתי את נסיבות חייו, הגם שהנאשם כאמור הסתפק באמירה כי חייו היו קשים, מבלי לפרט. כן שקלתי את העובדה שהנאשם נעצר זמן קצר לאחר הולדת בנו, ובתו נולדה עת שהה במעצרו הנוכחי. עוד אשקול לקולא את העובדה שבסופו של יום הסמים נמכרו לידי סוכן משטרה ולא הגיעו לידיהם של אזרחים.

בגזירת הדין לא ניתן להתעלם מהעונשים שהוטלו על שותפיו של הנאשם - נאיף ועבד, הגם שיש לאבחן בינם לבין הנאשם. נאיף הורשע על פי הודאתו ב-3 עבירות תיווך בסם ו-5 עבירות סחר בסם ונידון ל-27 חודשי מאסר לצד עונשים נלווים. כאמור, בערעור הוחמר עונשו ל-33 חודשים, מבלי למצות עימו את הדין. יובהר כי נאיף נטל אחריות על מעשיו, והוא נעדר עבר קודם בעבירות סמים. עוד יצוין כי כמויות הסמים הגדולות ביותר הנקובות בכתב האישום בו הודה, הן הסמים אותם מכר לו הנאשם שבפניי. בעניינו של עבד הצדדים הגיעו להסדר טיעון סגור, במסגרתו הודה והורשע בשתי עבירות של סיוע לסחר ונידון ל-11 חודשי מאסר בפועל, מאסר מותנה, קנס בסך ₪ 10,000 ופסילה מותנית (ת"פ (שלום פ"ת) 40599-07-16). במסגרת הטעונים לעונש בעניינו נטען כי הרקע להסדר היה בין היתר קושי ראייתי. יובהר כי לא מצאתי בפרוטוקולים שהוגשו לעיוני תמיכה בטענות ההגנה כי בית המשפט הביע דעתו שחלקו של עבד דומה לחלקו של הנאשם שבפניי.

כאמור, בין עניינם של עבד ונאיף לעניינו של הנאשם קיימים הבדלים ניכרים, המצדיקים פער משמעותי בענישה. בניגוד לנאשם שבפניי, הנאשמים נטלו אחריות על מעשיהם.

כן יוזכר כי הנאשם שבפניי נמצא בדרגה גבוהה מנאיף בשרשרת אספקת הסם, שכן הוא שסיפק לנאיף את הסם. מנגד, הרי שנאיף הורשע כאמור ב-8 אישומים, ולפיכך מקובלת עליי טענת ב"כ הנאשם כי הרף העונשי לו טענה המאשימה לגבי הנאשם, 48 חודשים, מחמיר בהתחשב בכך שזהו הרף העונשי לו טענה המאשימה גם בעניינו של נאיף, וזאת מבלי להתעלם מהשיקולים לחומרא אשר אכן מתקיימים בעניינו של הנאשם.

עתירת ב"כ הנאשם להקיש מעונשו של המסייע לנאשם, עבד, כך שבחישוב מתמטי יוטלו על הנאשם 22 חודשי מאסר בפועל, אינה יכולה אף היא לעמוד. גזירת הדין אמנם נעשית תוך התחשבות בעונשים שהוטלו על נאשמים אחרים בפרשייה, ואולם **בעפ"ג (מחוזי ב"ש) 31724-10-13, ליאור מלכס** הנזכר לעיל, נקבע בהקשר דומה:

"עקרון האחידות בענישה אינו מכתוב פעולה חשבונאית מכנית. עקרון אחידות הענישה נגזר מעקרון השוויון בפני החוק, המורה על החלת שיקולי ענישה דומים על מי שביצעו עבירות דומות, ובאותן נסיבות, כאשר אין די בכך שמדובר בנאשמים שהופללו על ידי אותו סוכן סמוי, כדי להפוך את נסיבות ביצוע העבירות שלהם או את הענישה שנגזרה עליהם, לקנה מידה חשבונאי מחייב".

גם ברע"פ 792/14, **אחמד סבאג נ' מדינת ישראל**, נקבע בהקשר זה:

"ככלל, ראוי הוא שעונשו של המסייע יהיה קל יותר מן העונש שנגזר על המבצע העיקרי של אותה עבירה. אף ראוי, כי בבואו של בית המשפט לגזור את דינו של יע, יעמיד בית המשפט לנגד עיניו את היחס שקבע המחוקק בין עונשו של המסייע לעונשו של המבצע העיקרי. ואולם, אין מדובר בעריכת תחשיב מתמטי, ויש ליתן את הדעת לנסיבותיו של כל מקרה לגופו".

בחינת מכלול הנסיבות הרלוונטיות מלמדת על פער איכותי וכמותי בין הנאשמים שלקחו חלק בפרשייה לבין הנאשם שבפניו, ולפיכך עונשם אינו מלמד על העונש הראוי לנאשם, הגם שאיני מתעלמת מעונשיהם.

בסופו של יום הורשע הנאשם שבפניו לאחר הבאת הראיות בביצוע שתי עסקאות סחר בסם מסוג חשיש במשקל של כ-470 ג' כל אחת. מדובר במי שנמצא מעורה באופן ממשי בעולם הסמים, ואשר במעשיו כרוך נזק פוטנציאלי רב לחברה. עסקינן במי שנידון מספר פעמים בעבר לעונשי מאסר לא מבוטלים, וחרף זאת שב ומבצע מעשים דומים. לפיכך, חרף הנסיבות לקולא, מהן איני מתעלמת, הרי שהאינטרס הציבורי בהרחקתו מהחברה גובר על השיקולים האחרים.

נוכח האמור לעיל, ומבלי למצות עמו את הדין, אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

1. 28 חודשי מאסר בפועל, החל מיום מעצרו, 5.1.17.
2. 12 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים לבל יעבור עבירה מסוג פשע על פקודת הסמים, מיום שחרורו מהמאסר.
3. 6 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים לבל יעבור עבירה מסוג עוון על פקודת הסמים, מיום שחרורו מהמאסר.
4. קנס בסך ₪ 16,000 או 150 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם ב-16 תשלומים שווים ורצופים, החל מיום 1.3.18 ובכל 1 לחודש שאחריו. לא ישולמו שניים מהתשלומים במועד, יעמוד הקנס כולו לפירעון מידי.
4. פסילה מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה משך 10 חודשים מיום שחרורו ממאסר.
5. 12 חודשי פסילה על תנאי מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה, למשך שנתיים מיום שחרורו ממאסר, לבל יעבור עבירה על פקודת הסמים שאינה אחזקת סם לשימוש עצמי.

ניתן בזאת צו להשמדת המוצגים לפי שיקול דעת קצין משטרה.

זכות ערעור בתוך 45 ימים לבית המשפט המחוזי.

ניתן היום, ט"ז טבת תשע"ח, 03 ינואר 2018, במעמד הצדדים.